

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre	4 korona
Fél évre	2 korona
Negyed évre	1 korona

VEGYES TARTALMU HETILAP. MEGJELEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Horváth Antal könyvnyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési és hirdetési díjak intézendők.

Hirdetéseket

és nyilt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

Föld nélküli Jánosok.

„Akié a föld, azé az ország“ tartja nemcsak az agrár felfogás, hanem a nemzetgazdasági iskola is.

Kétségtelenül igaza van. Az anyaföldnek, magának a földnek megvan az a hatalmas asszimiláló, beolvastó ereje s amit a költőfejedelem páratlan regényében „Az új földesur“-ban a közvetlenség ereje által oly meggyőzően tár elénk, azt napról-napra, lépésről-lépésre látjuk mi, kik a nép körében élünk, ezzel foglalkozunk.

Messze kezdenék, ha onnan indulnánk ki, amit a szent István I. költeményének 6. fejezete kimondott s II. Endre aranybullájának 26. cikkelye megerősített; ujabban az 1431., 1536., 1599. évi törvénycikkek tiltó rendelkezésként felállították Magyarországon az „idegen kéz“ vagyonszerzésére vonatkozólag s nagyon is eltérnének rövidre szabott tárgyunktól, ha a közkézen forgó földbirtok statisztikát forgatva abból egynéhány adatot írának ki annak a tételnek az igazolására, hogy kié a föld, kié az ország Magyarországon.

Azokról beszélünk most, akiknek nincs földjük: a földnélküli Jánosokról, mert e tárggyal való foglalkozás nagyobb hasznára van a közérdeknek.

A dolog úgy áll, hogy hazánkban, de különösen Mindszenten a munkások legnagyobb részének nincs egy talpalattnyi földje, egy zuga, hajléka, amit magának mondhatna. Hasonló e földnélküli Jánosnak helyzete ahhoz, amit egy hivatott költőjük így énekel meg:

„Mintha eső készül, kőd száll az oromra,
Megöli a má-t a holnap nap gondja.“

S elgondolni is, komoly aggodalomra okot adó, hogy ennek az országnak, — melyet eminenter agrár-államnak szoktunk nevezni — ilyen kezekbe van letéve a sorsa, jövője, biztonsága. Önmagával, helyzetével elégedetlen embertömeg a föld nélküli Jánosoknak naponként szaporodó csoportja. Kétségbeejtő s napról-napra küzdő küzdelemre közepette meglazul lelkében a hit erkölcs gyöngye köteléke; homlásnak indul a jog, a törvény tisztelet elemi követelménye, csalóka ábránd, játszó képzeletet elaltató bolygó tűz, a megtévesztést célzó hitegetés, amelynek formájába közelíti meg s ejti

rabul őket a szociális tanok gyimgyomja, amelyet ponyva-termékei által metyéyz, vörös posztóval bevont szószéken hirdet az apostol, a testvér: az érvényesülésre, megélhetésre eszközt kereső agitátor.

Régen tudott, ismert helyzet ez s nem mondhatnánk, mintha a kormányhatalom nem foglalkozott volna komoly törekvéssel ezzel az állapottal . . . az utolsó 10 esztendőben. De előbb, hamarabb nem ért reá s úgy járt vele, mint a tudósok a sybilliai könyvekkel, melyeket mikor még megvolt mind a kilenc kötet és mikor olcsó áron kínáltak, sehol és soha meg nem vásárolták; de mindenütt kések voltak az emberek azt az árt, sőt jóval többet adni a megmaradt háromért, midőn más hatot a tűz megemésztett.

Pusztító tüzként falta pedig az emberanyagot ennek a társadalmi osztálynak az életfelfogása s amint kezdetben, eleinte körültekintéssel, átértettséggel, kevesebb áldozattal lehetett volna megmenteni, azt az utóbbi 10 esztendőben csak az állam pénzügyi erejét igénybe vevő tetemes költséggel, egész hivatalnok apparátusok felállításával lehet megkísérelni.

TÁRCA.

Az apai szív megbocsát.

Irt: Oloszkai Horváth Antal.

Az Inn folyó egyik kanyarulatánál, százados tölgyek és illatos fenyvesek által körülövezett helyen állott elhagyottan Péter faragó nádfedelű kunyhója.

Szegényes, toprongyos egy hajlék, mely anynyiszor viszálykodott már vad orkánokkal és kegyetlen viharokkal.

De a viharrongált tető, a roskadozó falakon belül az igaz jámborság és szeretet mécsse égett.

Ott élt Péter faragó kis családjával; ott faragta emberemlékezet óta a pompás katonákat és irigylendő vadállatokat; ott játszottak körülötte gyermekei a jó Isten szabad ege alatt, szegényen, de szabadon és boldogan.

Nagy ünnep volt az, midőn a kis lurkók valamelyikét kézenfogta a jó édesapa és elvitte a vásárra Rottenburgba, ahol fényes úrigyermekek oly előszeretettel versengtek az édesapa kezei által faragott csodás dolgok után.

Egy alkalommal épen a kis Miklós járt a vásáron és onnét tértek hazafelé, midőn a közeli falu harangjának bánatos kongása ütötte meg a fülöket.

Alig tesznek pár lépést tova, beérnek egy csöndes, nyugalmás fekvésű kis temetőbe, ahol a pap épen akkor énekelte azt a megrázó, bús akkordot: „Requiem aeternam dona ei Domine.“ A gazdagon díszített érckoporsó előtt ott áll a falu uraságja megtörve és lehorgasztott fővel. Könyei nem folynak; elsírta ő már összes könyeit néhai hitvese és fia betegágya mellett. Ott áll a nagy úr száraz szemekkel és elfásult lélekkel, s csak bánatos vonásai jelzik a lelkét betöltő, határtalan fájdalmat.

A könyekettfacsaró búcsúztató utolsó trófájt

is elhangzott. A résztvevők lassankint kezdtek oszladozni, csak a jó öreg faragó állott még a gyászos helyen. S aztán, mikor senki sem látta egy könyecseppet törölt le bánatos arcáról.

Már menni akart a jó öreg is, mikor hátulról valaki megérintette a vállát.

A nagy úr volt, a dúsgazdag földesúr meglátta a szegény faragót, aki gazdagabb nála, mert szép és egészséges gyermekét kezén fogvást vezetheti.

— Add nekem e fiut — mondá — úgy hasonlít az én Jenőmhez. Kitaníttatom, urrá nél, velem s meglásd jó ember, megsegít még téged ez a kis fiu.

Péter szemeit megharmatozta e jelenet, s kevés fontolgatás után beleegyezett a nagy úr kérésébe. Szívére ölelte és megcsókolta szeretett gyermekét, ki a rozzant, nádfedeles kunyhót büszke tornyokkal ékeskedő kastélyllyal cserélte föl.

*

Egy évtized tült el azóta az idők végtelenségébe. Meghalt a nagy úr is, meptért az ő szereteteihez s a roppant ősi birtokot és a nemesi nevet mind neki hagyta a faragó fiának.

A fiatalembert azonban elkápráztatta a múltú gazdagság; kitöröltek emlékeiből a gyermekkor édes percei, a jó szülők és szerető testvérek, akik nem háborgatták őt fényes termeiben, csak esténként a nagy családi fenyűasztalnál gondoltak rá fájó érzéssel, visszavágyó szeretettel. A jó öreg faragó bizott az ő fiában, aki bizonyára egyszer csak majd eljő cifra batáron, tűzes paripákkal és védő szárnyai alá veszi az elhagyott apát és a gyámoltalan testvéreket . . .

Mily jó is lesz az . . . Hogy is ne! . . .

*

Balzsamos illatú orgonaliget imádságos áhitattal övezi körül a pusterthali kastély szépséges parkját. Ekszótikus virágok és illatos narciszok tarkálnak a labirintusokban szertesélylyel. És itt, istenek eme szép világában lakott Miklós

menyasszonya. Gyönyörű, virágzó lányka volt. Űde, miként a reggeli harmatcsepp, s kívánatos, mint Bacchus borai.

Egy napsugaras júniusi napon, midőn pacsirta trilláz a mosolygó légürben és piros eper csillan át a haragos-zöld lombok közül, — Miklós menyasszonyánál időzött. Kisértáltak a rigófütyös erdőbe. Boldogan, szótlanul haladtak egymás mellett az illatos labirintusokban. Szívükben a szerelem epesztő tüze élénken megvilágította azokat a szépséges ábrándképeket, melyeket titkos órákon együtt szövögettek a szerelem rózsaszínű fonalaiból.

Körülöttük gyönyörtől reszketett minden, s mintha a napsugár csókja is perzselőbb, szerelmesebb volna. Főnt az eperfa koronáján megmészolalt a sárgacsőrű rigó, az orgonabokrokban pedig oly epedve búgott egy megmondolatlan gerice . . .

Miklós lehajolt s néhány erdei virágot szakított le, mialatt a kis lány egy nagy hársfa hús árnya alá ment. Ugy állt ott a lombsátrak alatt, mint egy hűsből, vérből öntött érzékiség. Lenge termeten megfeszült a könnyű nyári ruha s isteni körvonalakban látszottak a fejlődő, észbontó idomok.

Szép kis bokrétát kötött Miklós a tarka erdei virágokból, s aztán átnyújtotta a mosolygó arcú kedvesnek.

— A mai nap emlékére — s felesigázott érzéki szenvedélylyel széles keblére vonta a lányka durcás, szőke kis fejecskejét és csókot nyomott a homlokára.

Az pedig még csak nem is ellenkezett, hanem csintalan pajzánsággal atölelte apró kacsóival az ifju nyakat és csokra nyújtotta kis nedves-piros ajkát.

Ajkaik e pillanatban találkoztak.

De hallga . . .! Mintha valami zörgött volna . . . Mi az? . . . Léptek kopogása hallszik! Tán csak nem orvtámadó?

Visszafojtott lélekzettel figyelték a közeledő lépteket.

Mert nem kételkedünk, hogy az országos magyar gazdasági munkás- és cseledpénztár felállítása, avagy legújabbán a Békéscsabán felállított, 60 ezer korona költséggel létesült gazdasági munkásotthon nem bírának bizonyos erkölcsi súlylyal, sőt azt is megengedjük, hogy gyakorlatilag segítenek is ez elemek egy parányi részén; de maga a nagy tömeg s ennek a tömegnek intellektuális ereje nem sok hasznát veszi ez intézményeknek, belőlük kevés haszon háramlik a közre.

Földet kell adni a föld nélküli Jánosoknak. Földet, ahol lábát megvethesse, amely elszakíthatlan kötélekkel fűzze a hazához.

Tapasztalat igazolja, hogy az a felvidéki tót, ki pénzt keresni Amerikába megy, meghalni visszatér hazájába, mert „ez a rög, ami minket ideköt.“

Ott vannak a hitbizonyítványok, főpapi javak, korona uradalmak, parcelázni kell ezeket tenni ennek a szegény társadalmi osztálynak, hogy szerezzen egy zugot, egy pontot, amit magáénak mondhat.

A korszellem ledönt előítéletet, megostromol évezredes alkotásokat; irányában, fejlődésében csak a célt tekinti. Irgalmatlanul keresztül gázol ennek érdekében s elsöpör minden akadályt. Nem sokáig állhatnak ellent már a sziklaszilárdnak hitt törvényalkotások, a társadalmi kiváltságos bástyák, a hatalmas ütések alatt ingadozni kezd az alap, kövenként hull szét az alkotás, mert dönteti a korszellem hatalmas csákánya, melynek nyelét föld nélküli Jánosok tartják izmos ökleikben.

Ujdonságok.

— Uj választás előtt. Csongrád—

A távolból egy őszfűrtű aggastyán közeledett a boldog szerelmesek elé s odaérve, az ifjú ember nyakába borul.

— Fiam! Én édes, drága fiam! — kiáltja az öreg a kitörő öröm lelkesedő hangján.

A fiatalember vonásai jéggé merednek. Szemeiben a harag kárhózatós tüze lobog s izmai tette feszülnek. Pillanatnyi habozás után az ifjú szentségtörő kezekkel taszította el magától az öreg embert, miközben pénztárcáját dobta utána.

— Vegye — ugymond — nem ismerem ugyan önt, de tőlem senki sem koldul hiába!

A bájos menyasszony e kínos jelenet alatt megrendülve sietett el, Miklós utána, az öreg faragót könyözött hullatva találták meg az egykori kis testvérek.

Péter e gyászos és rideg jelenetről nem szólt semmit, s ez estén is épügy, mint máskor estima után a nagy családi fenyegetésnél szóba került Miklós neve is. S a kis család fájó érzéssel, visszavágyó szeretettel gondolt jó testvérekre, a dúsgazdag földesúrra.

Csak Péter hallgatott. A bensőjében vajdó fájdalom némává tette ajkát. S mikor a kis család nyugalomra tért, leborult a nagy vörös feszület előtt és megeredtek fájó könnyei. Sirt, zokogott az öreg faragó és azok a fájdalomteli nehéz könnyecsek úgy peregtek alá, mint a füzérről feloldott igazgyöngy.

*

Másnap a postával egy levél is érkezett a főúri kastélyba. Miklóshoz volt címezve és menyasszonya írta.

— Isten önnel! — így szólt a levél. — Én megtagadom önt, miként ön megtagadta atyját. Alacsony származását tudtam én jól s tudta mindenki, ám azért ön lehetett volna nemes és nagyszívű. Ön azonban szívtelen, rossz fiú és én önt többé nem becsülöm. Isten önnel — örökre!

vármegye központi választmánya a szegvári kerületben megücsült országgyűlési képviselőválasztásnak újabb határnapját e hó 14-ére tűzte ki s választásul Nagy Sándor dr. vármegyei tb. főjegyzőt s helyettesét Bécsei Sándor szegvári községi jegyzőt küldötte ki. Alig jöhet ujság-számba hogy a két választási nap közt levő rövid időt a Mezőfi- és Novák-párt lelkesülő hivei a legnagyobb arányu korteskedésekre, egymásnak kölcsönös kapacitálására használják föl s azon boldog hitben, hogy ez vagy amaz a párt kerül ki győzelemmel az urnából, minden erővel terjesztik és népszerűsítik a saját hitvallásukat. — A Mezőfi-párt néhány nap óta Kossuth Ferenc nyílt levelét hieszteli a saját érdekében, viszont pedig a függetlenségi és 48-as párt elnöksége közli velünk, hogy Kossuth Ferenc „a kerület községeinek különleges gazdasági helyzetére való tekintettel“ egyenesen Novák József megválasztását ajánlja a választóknak. Annyit, a legbiztosabb forrásból értesülve, tisztára látni vélünk, hogy az új választásnál erős, óriási küzdelemre van ugyan kilátásunk, a győzelmet azonban Novák részére várjuk, mert a Mezőfi-pártból már is sokan följárlották szavazatukat Novák részére s eltekintve attól, hogy a függetlenségi párt teljes egészében ide sorakozik, az elmaradtak is határozott ígéretet tettek rá, hogy Novák József pártjára most már tömegesen fognak leszavazni.

— Búcsúzó. Kósa József mindszenti róm. katolikus segédlelkész január hó 30-án távozott el községünkől, miután gróf Csiky Károly Vácgyházmegyei püspök őt a csongrádi róm. kath. egyházhoz disponálta. A mindenki által tisztelt, szeretett s nagyrabecsült káplán majdnem egy évet töltött községünkben. Akik szerencsések voltak ismerhetni őt mint lelkészt,

aki hiveinek boldogságáért mindent megtett; akik ismerhették mint embert, ki szelid szeretetteljes modorával mindenkit lebilincsel; vagy mint hitoktatót, ki a gyermekek gondolatvilágához leereszkedett: méltán a legnagyobb fájdalommal sajnálják, hogy körünkől eltávozott. Csak látni kellett, midőn január 22-én szeretett hiveitől a szószékről elbúcsuzott s azonnal tisztában lehetünk, hogyan teljesítette ő szent kötelességét az egyházi élet terén. Nem, kor- és rangkülömbőség nélkül szegény és gazdag; ifjú és agg kicsi és nagy csak úgy zokogott a templomban, midőn elbúcsúzott. Január hó 29-én este szűkebb baráti körben maga szereteit kiváló plébánosa Kádár Szilveszter búcsuzott el tőle, kiemelve, hogy egy évi működéséről csak a legnagyobb elismerés hangján szólhat; mert mint lelkész társa s mint ember, kötelességét a legnagyobb pontossággal teljesítette. Nehéz munkájában mindig a jobb keze volt. Mi is, bár a legnagyobb sajnálattal vagyunk eltelve, hogy körünkől eltávozik, kívánjuk, hogy új otthonában, új munkakörében oly szeretettel és ragaszkodással vegyék őt körül, mint itt Mindszenten. Találja fel mind azt ott Csongrádon is, mit nemesen érző szíve s határtalan becsületessége méltán megérdemel. Csak gratulálhatunk a nagy csongrádi róm. kath. egyháznak, hogy benne ily nagy tudású s kiváló jellemű lelkészt nyert! Az Isten áldása legyen vele ad multos annos!

— Védekezés az árvizek ellen. Tallián Béla földmívelésügyi miniszter a törvényhatóságokhoz, vizszabályozó-ármentesítő társulatokhoz, miniszteri biztosokhoz, vízügyi és kerületi felügyelőkhöz körrendeleteket intézett. A törvényhatóságokhoz intézett körrendelete a magánöblözeti és községi védművek szigorú ellenőrzését mondja ki. A tapasztalt hiányok és mulasztások ellen erélyes fellépést kíván. Elrendeli az árvédekezési munkálatoknál a közérő kirendelésének előmunkálatait, hogy baj esetén ez haladéktalanul eszközölhető legyen. Az ármentesítési társulatokhoz intézett rendelet a töltésvonalak mentén fennálló hidak jégtörődásai megakadályozására a hid jármok kijege-

szágoton. Az éhségtől és a kimerültségtől már teljesen meg volt törve. Sehol egy ház, egy bódé, ahol könyörületért esdhetett volna.

A város pedig még nagyon messze volt. Hogy utját némileg megrövidítse, letért az országútról és a nagy hórétgen folytatta utját. Már egy kis kunyhót pillantottak meg szemei, mikor hirtelen alámerült a nagy hótömegbe. Valami kis tó feküdt ott s beszakadt alatta a jég.

A jólismert, régi viskóból egy inarogyott aggastyán sietett elő s segélyt vitt az összerokadt szerencsétlennek. Nagy küzdelmek árán sikerült a veszélyből kiszabadítani a szegény vándort és önfeláldozó buzgalommal bevonzolta a rozoga nádfedelű kunyhóba, ahol kis unokák ülték körül a családi fenyegetést.

— Adjatok egy falat kenyeret, hogy éhen ne pusztuljak! — szólt fuldokló hangon, midőn aléltóságából fölébredt.

E szavakat már csak nagy megerőltetéssel tudta kimondani. Beesett szemei bágyadtan fénylettek, s arcán ott ült már a halál fagyos csókja.

Az öreg faragó meleg herbateát nyújtott az idegen felé. A szegény vándor pedig mohó örömmel nyúlt a forró táplálékhoz, de mikor tekintete az aggastyán tekintetével találkozott, egész testében megrázkódott és karja hirtelen lehanyatlott.

Apa és fiu e pillanatban egymásra ismertek. — Miklósom! Édes — fiam! dadogta az aggastyán végtelen örömmel.

Az idegen megüvegesegett szemei lecsukódtak. Mintha csak villámcsapás érte volna. S aztán, szinte megkönyebbülve, így sóhajtott fel. — Bocsáss meg, jó apám. Bűnöm irtóztató...

A szegény faragó ráborult az ágyra és már csak a holttest fülébe suttozta:

— Megbocsátok, én édes, jó fiam!...

Kövédemedten olvasta a megcsalódott ifjú e sorokat. Szinte nem akart hinni szemeinek. De hiába, mindig csak azok a hideg és határozott szavak zúgtak a fülébe. Valami érthetetlen szavakat mormogott fogai között és egy indulatos elhatározással darabokra tépte a levelet.

A boldogság tehát eltűnt, elröppent, hogy többé vissza se térjen. De az ősi vagyon még hiány nélkül megvolt. Az a nemzeti színű trikójór oly ellenállhatatlan büszkén lobogott ott fenn a kastély magas ormán, mintha csak el akarta volna palástolni urának megmérhetlen fájdalmát.

Hire járt a kis faluban, hogy a fiatal földesúr felköltözött a fővárosba. Ott bérelt magának állandó lakást, hogy a főváros vidám mulatóiban gyógyírt keressen megsebzett szívére. Eleinte résztvevő a zsurokon, fényes szoárékon, majd beledobta magát a főváros zajos forgatagába és belesüppedt az éjjeli mulatók undorral teli fertőjébe. Azok az aprószemű, sápadt arcú sipisták mohón kaptak a gazdag zsákmány után, mert sok évi gyakorlottságuk révén csakhamar kiszimatolták, hogy óriási vagyon birtokosa a kiszemelt áldozat.

És alig telt el egy röpké esztendő, Miklós koldusbotra jutott. A roppant ősi birtokot és a nagy kastélyt elvitték a kártya és az élvezetek. A kifosztott fiatalember előbb elzüllött, s aztán eltűnt végképpen az éjjeli mulatók sminkelt-arcu donnái közül.

Vajjon hová?

*

Csipős, hideg téli szél sivitott végig az Inn folyó vadregényes völgyében. Vastag hólepel borította az égbenyúló havasokat, s a tomboló orkán örüleles táncot járattott fönt a guruló lawinákkal.

És ebben a zordon, kegyetlen időben egy szegény vándor küzdött a nagy viharral az or-

lésének kellő időben való eszközlésére hívja föl a figyelmet, nehogy a jégtörődés okozzon elemi csapást egy-egy vidéken. A miniszteri megbizottaknak a társulat műszaki közegeivel február 15-éig be kell utazniok a társulati védővonalakat.

— **Farsangi bál.** Jól sikerültnek ígérkezik a Mindszenti Iparosok és Kereskedők Köre által rendezendő farsangi bál, melynek sikerén nagyszámu rendezőség buzgólkodik. Ez a kellemesnek mutatkozó multság e hó 12-én lesz a kör összes helyiségében. Belépődíj személyenként előre váltva 1 korona, este a pénztárnál 20 fillérrel drágább.

— **Zászlólopás.** Lapunk múlt számában ily cím alatt megírt híreinkre vonatkozólag megjelent nálunk Szabó József iskolaszolga és annak kijelentésére kért föl bennünket, hogy ő a zászlót Pál Kálmán levelényi segédtsízt kocsijáról nem gonosz szándékból vitte el. Teljesen korrekt az ő cselekvése — mint mondá — ahogyan a gyanúnak legkisebb árnyéka sem férhet. Ő azt a bizonyos szép trikólort már reggel korán, mielőtt a csendőrök nála keresték, rendeltetési helyére vitte.

— **Eljegyzés.** Weisz M. Miklós mérnök eljegyezte Bauer Margit kisasszonyt Hódmező-Vásárhelyről. Gratulálunk.

— **Szerencse a szerencsétlenségben.** Könnyen végzetessé válható szerencsétlenség érhetne volna Kovalik Károly jönevű mindszenti rőföskereskedőt múlt hó 31-én este, midőn a szentesi vásárról jött hazafelé. Este 9 óra volt, midőn a községbe beértek. A nagy sötétben nem lehetett látni. Így történt aztán, hogy az árukkal megterhelt kocsit egyszercsak a temető árkába zuhant, a tulajdonossal és a rengeteg áruval együtt. Kovalik azonban oly szerencsésen talpraesett, hogy semmi baja se történt. A megfeneklett kocsit csak úgy lehetett az árokból kivonszolni, hogy előbb a mintegy 20 méter-mázsányi árut ki kellett pakolni. Áruban is jelentéktelen a kár.

— **A nem dohányzó szakaszok megszüntetése.** Mint értesülünk, a Máv. igazgatósága érdekes reform behozatalát tervezi. Eddig ugyanis minden vonatnál volt egy hölgyszakasz, és egy vagy két nem dohányzó című szakasz. Ha most már vesszük, hogy minnen vonatnál volt legalább is egy szolgálati szakasz, melybe a jámbor idegennek nem szabad volt belépnie, akkor természetesen, hogy a dohányzó férfi publikum többnyire az átjáró kocsik folyosóján volt kénytelen ácsorogni, hollot a rezervált szakaszokban csupán két vagy három személy ült. Miután ez különösen a fürdő szezon alatt igen kellemetlen állapot, a Máv. igazgatósága elhatározta, hogy a nem dohányzó szakaszát törli s csupán a hölgyszakaszt tartja fenn, miután ma már ugyanis több a dohányos férfiak száma mint azoké, kik irtoznak a szivarfüsttől. Hír szerint ez az újítás már február elsején életbe lépett.

— **Akik örömlükben megörülnek.** Találkozik az utcán két udvarias ur.

— Van szerencsém.

— Rézsemről a szerencse.

— Hogy van?

— Jól. És ön?

— Szintén.

— Örülök.

— Örülök, hogy örül.

— Örülök, hogy örül, hogy örülök.

— Örülök, hogy örül azon, hogy örülök, hogy örül.

— Örülök, hogy . . .

A mentők kórházba viszik őket.

— **Szalmalopás.** Lichtenberg és Vajda szegedi lakosok anyási bérgazdaságáról már régóta lopkodják a szalmát. Figyelték is ezt a csőszök, de nem bírták kézrekeríteni az ügyes tolvajt. A sándorfalvai csendőrség — ugylátszik — szemfülesebb, mert csakhamar kinyomozta, hogy a szalmát mindszenti lakosok lopkodják el. A gyanus házaknál tartott kutatás alkalmával hurrokra kerültek a szalmalopók.

— **Jó ám a csibe pecsenye.** Persze, hogy jó. Hát még ha nap-nap után éheznek is az ember s hozzá még cigány asszony is az ember, akinek nem azért adott a keserű sors éles, furfangos ész, hogy élni ne tudjon azzal. Ma reggel a nagyutca végén egy cigányasszony vállalkozott a hamelni patkányfogó szerepére. A töltéshez közel eső, utca végi házak előtt kint szaladgált, kapirgált egy néhány fehér, barna, tarka, karicsáló tyukocska. A cigányasszony közelükbe lopodzkodott és a kosarából kukoricát szort eléjük. Persze, hogy nagy örömmel csipkedték fel a szemeket. De egy szép, babos jérének torkán akadt a kukoricaszem a sző szoros értelmében. A ravasz cigányasszony ugyanis erős cernát huzott át a kukoricaszemen. A szegény tyuk lenyelte a megzsinegelt kukoricát, persze a cernával együtt. A cigányasszony aztán nagy sietve magához huzta a repdeső apró jószágot. De már a kelebébe nem dughatta. Két-három öreg asszony észrevette a veszedelmet az alacsony palánkok mögött. Kiszaladtak, hogy elfogják a ravasz cigányasszonyt, de az futóssabb volt. Ill a berek, ott hagyta a tyukocskákat és elszaladt a Tisza felé. De azért a falu egyéb tájain is jó lesz vigázni a tyukocskákra!

— **Az ideai fegyvergyakorlatok.** A hadügyminiszter kiadta már az ideai fegyvergyakorlatok tárgyában a tartalékosokra és a póttartalékosokra vonatkozó rendeletét. A rendelet utolsó része, amely általános érdekű, a következő rendelkezést tartalmazza: A tartalékos tisztek és tiszthelyetteseknek a fegyvergyakorlat alól való főmentési kérvényei a legszigorúbban vizsgálandók meg és csakis a legsürgősebb szükség esetén veendő tekintetbe. Ez különösen áll azokra a tüzérekre, akik a lövőgyakorlatokhoz hivatnak be, nehogy az utólagosan bevonuló tartalékosok által a lövőgyakorlatokon zavart okozzanak a be nem osztott tisztek és tiszthelyettesek. Az olyan kérvények, melyek a bevonulás helyéül kitérített csapat helyett másutt fekvő csapat igénybevételeit kérelmezik, csak kivételes esetben vehetők tekintetbe és döntés végett a hadügyminiszternek terjesztendő fel. A kellőleg meg nem indokolt kérvények azonban már a közbeeső parancsnokság által is elutasítandók. Azon kérvények, melyek az 1906ra kötelező fegyvergyakorlatnak már ez évben teljesíthetőségét kérelmezik, kedvezően intézendők el. E rendelet a póttartalékban levő tiszthelyettesekre is érvényes.

— **Zámbó Józsefet fölmentették.** Olvasóink bizonyára ismerik azt a súlyos bünt, melylyel Zámbó József helybeli kalapos-mester vádolva volt. Szerdán volt a főtárgyalás ebben az ügyben a szegedi kir. törvényszéknél. Mint orvosszakértő: Szóbl Lipót dr. szerepelt; tanúképen be volt idézve Tary István főszolgabíró is, továbbá a sértett és még mások. Somogyi kir. ügyész vádbeszéde és dr. Orbán József védőbeszéde után a törvényszék fölmentette a vádlottat.

— **A fegyencipar rendezése.** Figyelemmel a rab (fegyenc) iparversenye ellen időnként felmerülő panaszokra, a kereskedelmi miniszter az érdekeltet tájékoztatása és megnyugtató végett az igazságügyminiszterrel közli egyetértőleg, hogy a rab (fegyenc) ipar kérdése gyökeres megoldás előtt áll és a végleges megoldásnál az igazságügyminiszter a kereskedelmi miniszterrel való egyetértésre külön sulyt kíván helyezni.

— **Az első zsidó alispán.** Makóról jelentik azt az érdekes hírt, hogy Csanád vármegye a legközelebbi időben új alispánt kap s ez az alispán valószínűleg zsidó felekezetű lesz. Ugy áll a dolog ugyanis, hogy az eddigi alispánt, dr. Návay Lajost diszidens programmal képviselővé választották s az ő helyére a legbizto-

sabb jelölt Dózsa Sámuel megyei főügyész, aki a bizottsági tagok és a vármegye egyértelmű bizalmát bírja, Dósa Sámuel pedig zsidó ember s így ő lesz az ország első zsidó alispánja.

— **Lopják a rőzsét.** A nincsetlen ember sok mindenre képes, amit Jaksa Sándor és társa mindszenti legények esete is bizonyít. Jaksáké ugyanis a közelmúlt dermesztő napok egyikén az uradalmi erdőből rőzsét csentek. A sors azonban nem engedte meg, hogy annak jóleső melegét élvezhessék. Mert Pap Ferenc legott elcsipte őket és átadta a csendőröknek. Jaksáké behozták ugyan a rőzsét Mindszentre, de lakásuk helyett a község házára kellett szállítaniok, ahol méltó büntetésben részesültek.

— **A medve, meg az időjárás.** Ismét elmult Gyertyaszentelő napja. Azok a bizonyos legöregebb emberek pedig, akik elvról nem szoktak semmire sem emlékezni, ez egyszer megtagadják magukat s memoriájuk nem csekély megerőltetéssel kegyeletesen emlékeznek e napon a medvéről, amely kijön a barlangjából s aztán vagy kint marad, vagy bemegy s oly forma óhajtásokat menesztenek az égnek, bár Gyertyaszentelőkor inkább a farkas ordítson be az ablakon, mint a napsugár hatoljon át az ablaküvegen. Pedig hát ez nem egészen így van. A medvének eszeágában sincs ki, vagy bemenegetni a barlangból, még kevésbé meteorológiai megfigyeléseket tenni. Alszik ő, fejét befelé fordítva s nem törődik napsütéssel, hóeséssel, fsrkasordítással. A közismert jövendölésnek tehát semmi alapja nincs.

— **Öngyilkos aggastyán.** Csanytelekről jelentik, hogy a községben feltűnést keltő öngyilkosság történt szerdán reggelre. Haizer János 79 éves földmives-gazdát fölakasztva találták szobája padlásának gerendáján. Az aggastyán kedden este összeszólalkozott családja tagjaival és e fölötti bánatában követte el végzetes tettét.

— **A községeknek szóló postai küldemények.** A belügyi kormány körrengellet intézett a megyei törvényhatóságokhoz a postahivatal előtt ismeretlen címzettek névalírásainak hitelesítése iránt, továbbá községeknek szóló postai küldemények átvétele iránt kiadott körrendeletek módosítása tárgyában.

— **A méz eltevése.** Legjobb, ha a mézet mázos fazékban vagy üvegedénybe tesszük el. Az edényt egyszerűen le kell takarni, esetleg kössük be pergament-papírral, ez még jobb. A méhészek rendszerint viaszot olvasztanak fel s azt öntik a méz tetejére, hogy a levegőtől elzárják, persze ez által még tartósabb. Fahordócskába is el lehet tenni a mézet, habár ez nem nagyon jó, mert ha sok ideig áll benne a hordó meghasad, léket kap. A pléhből készült edényt, mint méztartót, a legtöbben nem szivelik, azt állítják, hogy ettől rossz izt kap a méz. Ez lehetséges, ha hosszabb ideig áll benne, de rövid ideig bátran tarthatjuk ilyen edényben, a nélkül hogy izét rontanók. Állítsuk a mézzel megtöltött edényeket száraz helyre. Az erős téli hidegtől, ovni kell, ugy szintén a nagy melegtől, mert mindkettő ártalmára van a méznek!

— **Hirdetmény.** A 48-as és függetlenségi, valamint a szabadelvű párthoz tartozó választópolgárok közül számosan panaszkodnak hivatalomnál, hogy a szociáldemokrata párt jelöltjének kortesei az egész kerületben házról-házra és tanyáról-tanyára járván, aláírási iverekkel keresik föl a szavazókat, s tőlük kötelező írásbeli nyilatkozatokat követelnek fenyegető hangon és oly kijelentésekkel, hogy azt a tisztviselőt, aki velük együtt nem szavaz, kibuktatják hivatalából; a kereskedőket és iparost többé nem pártfogolják; a gazdálkodónak fölglyuttják házát és terményeit: általában pedig minden más irányban gondolkozó választót agyonverés és lelő-

véssel való fenyegetés útján törekszenek a szabályos elhatározás jogának érvényesítésében erőszakosan megakadályozni.

Figyelmeztetem a szegvári kerület összes polgárait, hogy az országgyűlési képviselőválasztói jog gyakorlásának erőszak vagy fenyegetés által való megakadályozása az 1878. évi 5-ik törvénycikk 178. szakaszába ütköző vétséget képez, s mind azok, akik ezen vétséget bármelyik párt részéről elkövetik, hat hónapig terjedő fogházzal és egyenkint 400 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendők. Felhívom az országgyűlési képviselő választói jog gyakorlására hivatott összes polgárokat, hogy ezer esztendőig túlélt alkotmányunk legsarkalatosabb jogának: a választói jognak szeplőtlen-ségét minden becsületes, tisztességes polgár őrizze meg ezuttal is; a fenyegetéssel vagy erőszakoskodással megfélemlítésben utazókat pedig minden egyes szavazó polgár annyival is inkább jelentse fel hozzám, mert amennyire kötelességem egyfelől, hogy a törvénysértéseket megakadályozzam és biztosítsam a törvényes jogrendet, épp úgy kötelességem az, hogy az alkotmányos törvények ellen lázító, vagy azoknak eltiprásában erőszakoskodókat rögtön való letartóztatással is a büntető igazságszolgáltatás kezei közé juttassam. Mindszent, 1905. február 2. Tary István, főszolgabíró.

— És most pukkadjon, bíró ur! A budapesti büntető járásbíró egy kisebb sikkasztási pört tárgyal. A bíró előszólítja a vádlottat, hogy kihallgassa az általános kérdésekre.

— Mi a neve?
— Hunyadi Jakab.
— Azelőtt hogy hívták?
— Riszenus Jakabnak.
— Hová való születésű?
— Nagyváradra.
— Mi a foglalkozása.
— Azelőtt gépügynök voltam, most pedig ószeres vagyok.
— Mi a vallása?
— És most pukkadjon a bíró ur. Római katolikus vagyok.
— A bíró ezért a megjegyzésért a vádlottat tíz korona rendbírósággal sújtotta és a sikkasztás vétségének vádját alól fölmentette.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

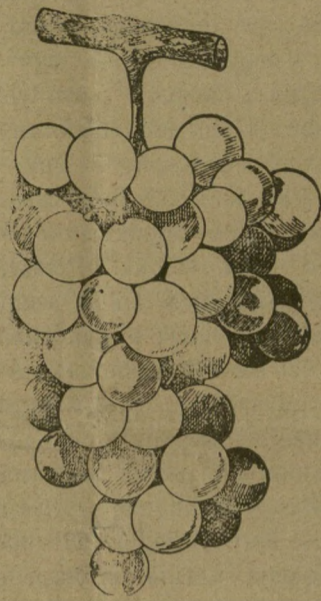
Házeladás.

A Berczi-féle iskola mellett, öt szoba és mellékhelyiségekből álló 1000 négyszögöl telken épült lakóház 1900 forintért eladó.

Értekezni lehet levél útján is a tulajdonos Tary Endre ügyvéddel Kiskúnmajsnán, vagy itt helyben Kevesi Károly úrral.

Milleniumtelep, Nagyösz

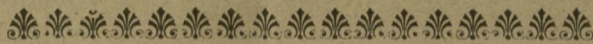
Legolcsóbb árak!

Legolcsóbb árak!

Szép és tarlós szőlője

csak annak lesz, aki ingyen kéri Magyarország legnagyobb szőlőiskolájának árjegyzékét, amely szőlőiskola állami segélyvel és állami felügyelet mellett létesült. 12—20

Bokor Izsó

óras és ékszerész

Szeged, Kelemen-utca 7-ik szám

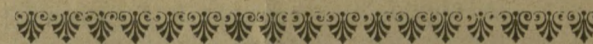
--- a Lengyel-palota átellenében. ---

Ajánl

a farsangi idényre mindenféle **DIVATOS ÉKSZERT**, menyasszonyi nászajándéknak alkalmas **DÍSZTÁRGYAKAT**, továbbá valódi svájci és hazai gyártmányu **ZSEBÓRÁKAT**. Nagy választék fal-, inga-, irodai és ébresztő-órákban, valamint ékszerekben.

Régi aranyat veszek vagy becserélek a legmagasabb árban új, divatos tárgyakért.

Vidéki megrendelések különös figyelemmel gyorsan és lelkiismeretesen eszközöltetnek. --- Nem tetsző tárgyak a legnagyobb készséggel kicseréltetnek

Röhögés, rekedtség és hurut ellen nincs jobb a **RÉTHY-féle**

pemetefű cukorkánál!

Vásárlásnál azonban vigyázzunk és határozottan RÉTHY-félét kérjünk, mivel sok haszontalan utánzata van
1 doboz 60 fillér. 8—12
Csak RÉTHY-félét fogadjunk el!

Világhírű

a

„Rekord“ 19—20

festészeti műintézet a kiválóan sikerült életnagyságu arcképeiről, melyeket elismert művészek által készített. Számos (kir. közjegyző által hitelesített) elismerő levél a világ minden tájáról.

Elsőrangú képek árai:

Olaj-, aquarel- és pasztellfestésben, fénykép után, 48—63 cm. nagyságban —
Ára 20 korona.

Legfinomabb kivitelű Brom-, Platin- és kréta-rajz. — Ára 5 korona.

Részletes árjegyzék bérmentve.

Egy életnagyságu képet készítünk mindenkinek **TELJESEN INGYEN**, ha részünkre három rendelést szerez és azokat egyenkint vagy egyszerre beküldi.

„REKORD“ **FESTÉSZETI MŰINTÉZET**

Budapest, Rottenbiller-utca 46.

Benzinmotorok, gőzcséplőkészletek, aratógépek és egyéb mezőgazdasági gépek

legújabb szerkezetben és a legjobb kivitelben kaphatók

A MAGYAR KIR. ÁLLAMVASUTAK GÉPGYÁRÁNAK
VEZÉRÜGYNÖKSÉGÉNÉL Budapest V., Váci-körút 32.

Árjegyzéket és költségvetést kívánatra ingyen és bérmentve küldünk.

Képvisező: **MÁRKUS JÓZSEF**, Orosháza.